

Sygn. akt I C 1085/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący : SSO w SR Iwona Kizerwetter -Kramarz

Protokolant: Piotr Jarosz

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko T. C. (1)

o zapłatę

1. Oddała powództwo;

2. Zasądza od powoda M. K. na rzecz pozwanego T. C. (1) kwotę 1217 zł (tysiąca dwustu siedemnastu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1200 zł (tysiąca dwustu) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt: I C 1085/12

UZASADNIENIE

W dniu 30 kwietnia 2012 r. powódka M. K. (1) wniosła o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego T. C. (1) kwoty 10.000,- zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniosła o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka podniosła, że pozwany T. C. (1) w dniu 15 lipca 2011 roku dopuścił względem niej czynu z art. 157 § 1 k.k. za który został skazany wyrokiem w sprawie o sygn. III K 837/11. Wskazała, że w wyniku tego zdarzenia doznała wielu obrażeń ciała m.in. kilkunastu zadrapań na twarzy, licznych zasinień na ramionach, zerwania prostownika paliczka palca piątego prawej ręki. Powódka podniosła, że wymienione obrażenia uniemożliwiły jej przez okres dwóch miesięcy wykonywanie pracy zarobkowej. Ponadto powódka zaznaczyła, że doznała krzywdy fizycznej przejawiającej się w silnych bólu oraz dyskomforcie podczas wykonywania podstawowych czynności oraz krzywdy psychicznej w postaci bezsenności i obawy o swoje bezpieczeństwo. **(pozew z załącznikami – k.1-12).**

Na terminie rozprawy w dniu 5 listopada 2012 r. pozwany nie stawiał się wezwaniu wraz z odpisem pozwu zostało uznane zadržęcone w trybie określonym w art. 139 § 1 k.p.c. z dniem 17 października 2012 roku **(protokół – k. 24, zpo 18- 18v).**

W tym stanie rzeczy Sąd w dniu 5 listopada 2012 r. wydał wyrok zaoczny zasądając od pozwanego T. C. (1) na rzecz M. K. kwotę 10.000,00 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 17 października 2012 roku do dnia zapłaty (pkt 1).

Nadto zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.917,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt 2) oraz nadał wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności (pkt 3). **(wyrok zaoczny – k. 25).**

W dniu 27 lutego 2013 roku pozwany reprezentowany przez pełnomocnika adw. D. T. (pełnomocnictwo dla adw. D. T. i adw. A. W. - k.41) złożył wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego. Pozwany wskazał, że co najmniej od 1 sierpnia 2012 roku nie przebywa pod adresem wskazanym przez powódkę w pozwie o czym powódka wiedziała. Pozwany podał, że o wyroku zaocznym dowiedział się w dniu 22 lutego 2013 roku kiedy został zajęty jego rachunek bankowy w toku postępowania egzekucyjnego, a od komornika sądowego telefonicznie uzyskał informację toczącym się postępowaniu. **(wniosek – k. 35 – 44v).**

Łącznie z ww. wnioskiem pozwany złożył sprzeciw od wyroku zaocznego wnosząc o uchylenie wyroku zaocznego i oddalenie powództwa w całości. Nadto pozwany wniósł o zasądzenie od powódki kosztów postępowania w tym zastępstwa procesowego oraz o zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności nadanemu pkt. 1 wyroku zaocznego z dnia 5 listopada 2012 roku.

W dniu 27 lutego 2013 roku pozwany wniósł o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia na postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności zaocznemu z dnia 5 października 2012 roku oraz wniósł wymienione zażalenie **(zażalenie k.46-54).**

Postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2013 roku Sąd zawiesił rygor natychmiastowej wykonalności pkt. 1 wyroku zaocznego z dnia 5 listopada 2012 roku, zaś postanowieniem z dnia 19 września 2013 r. Sąd przywrócił pozwanemu termin do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego wydanego w sprawie. **(postanowienie – k. 103).**

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 14 grudnia 2013 r. uchylił zaskarżone postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności wyrokowi zaocznemu wydanemu w sprawie. **(postanowienie – k. 112-113).**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. (1) i T. C. (1) wspólnie zamieszkiwali w lokalu mieszkalnym nr (...) przy ul. (...) w W..

W dniu 16 lipca 2011 roku miała miejsce kłótnia, w czasie której T. C. (1) uszkodził ciało M. K. w ten sposób, że uderzał wymienioną ręką w twarz oraz uderzał rękoma po całym ciele powodując u niej zadrapania powierzchowne obu ramion i policzka lewego, liczne i drobne zasinienia na powierzchni bocznej ramion, uszkodzenie ścięgna prostownika paliczka obwodowego palca V – go ręki prawej, rozległe zasinienia skóry uda prawego, gdzie obrażenia spowodowały naruszenia narządu ciała na okres powyżej 7 dni, tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k. **(bezsporne, wyrok i akta sprawy o sygn. III K 837/11- k.4).**

Podczas posiedzenia Sadu Rejonowego dla Warszawy- W. w W. w sprawie o sygn. III K 837/11 w dniu 17 lutego 2012 roku pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej M. K. oświadczył, że strony doszły do pojednania wniósł o warunkowe umorzenie postępowania karnego pod warunkiem orzeczenia wyrokiem zapłaty 4.500 złotych tytułem naprawy szkody na rzecz pokrzywdzonej, zaś oskarżony T. C. (1) zgodził się na powyższy warunek. Strony obecne podczas posiedzenia zgodnie oświadczyły, że doszło między nimi do pojednania **(protokół k. 151-152)**

Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w W. wyrokiem z dnia 17 lutego 2012 roku w sprawie o sygn. III K 837/11 warunkowo umorzył postępowanie karne przeciwko T. C. (1) na okres 1 roku próby (pkt 1 wyroku). Nadto na podstawie art. 67 § 3 k.k. zasądził od T. C. (1) na rzecz pokrzywdzonej M. K. (2) kwotę 4.500 złotych tytułem naprawienia szkody w okresie trzech miesięcy od uprawomocnienia się wyroku (pkt 2 wyroku) oraz zasądził od T. C. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu. (pkt 3 wyroku). **(bezsporne, wyrok w sprawie III K 837/11 - k.4).**

Nie później niż w lipcu 2012 roku T. C. (1) wyprowadził się z mieszkania nr (...) przy ul. (...) w W. i zamieszkał przy ul. (...) w W.. **(zeznania świadka K. S. – k.102, zeznania świadka K. Ś.- k. 101-102, zeznania powoda- k. 102).**

Wobec powyższego T. C. (2) nie odebrał odpisu pozwu, który został wysłany na poprzedni adres zamieszkania i uznany za doręczony w trybie art. 139 § 1 k.p.c. w dniu 17 października 2012 roku. (k.18-18v).

W dniu 22 lutego 2013 roku T. C. (1) dowiedział się telefonicznie o toczącym postępowaniu, a w dniu 1 marca 2013 roku odebrał zawiadomienie o wszczęciu egzekucji (**akta komornicze Km 251/13, protokół -k. 18, zpo – k.21**)

Kwota 4.500 złotych jaką T. C. (1) miał zapłacić M. K. tytułem naprawienia szkody na podstawie wyroku w sprawie III K 837/11 została ściągnięta w drodze egzekucji przez komornika sądowego (**bezsporne, zeznania powódki k.157, zeznania pozwanego – k.157**).

Biegły z zakresu medycyny w opinii sporządzonej na potrzeby postępowania o sygn. III K 837/11 wskazał, że opisane na karcie obdukcji lekarskiej obrażenia ciała w postaci zasinienia i zadrapań należy kwalifikować jako powodujące „rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała” na czas nie przekraczający siedmiu dni, w rozumieniu dyspozycji art. 157 § 2 k.k. Nadto biegły wskazał, że jedynie stwierdzone przez chirurga uszkodzenie ścięgna paliczka obwodowego palca V-go prawej ręki można zakwalifikować jako powodujące rozstrój zdrowia i naruszenie czynności ręki prawej na **nieco** dłuższy niż siedem dni w rozumieniu dyspozycji art. 157 § 1 k.k. (**opinia biegłego – k. 149-150**)

W toku postępowania powódka nie kwestionowała opinii biegłego z zakresu medycyny z akt sprawy III K 837/11 i nie wniosła o powołanie biegłego na okoliczność ustalenia uszczerbku na zdrowiu jakiego doznała w wyniku z zdarzenia z dnia 15 lipca 2011 roku, braku możliwości wykonywania pracy zarobkowej oraz negatywnych dolegliwości później powstałych na skutek wymienionego zdarzenia. (**bezsporne**).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów akt niniejszej sprawy, dokumentów akt szkody, dokumentów akt sprawy karnej III K 837/11, których prawdziwość mimo częściowego kwestionowania przez pozwanego i nie budziła wątpliwości.

Ponadto Sąd oparł się na zeznaniach świadka K. S. (k. 102), zeznaniach świadka K. Ś. (k.101), częściowo świadka K. C. (k.101-102, k. 156), częściowo świadka K. M. (k. 155-156), częściowo zeznaniach powódki (k. 156-157) częściowo zeznaniach pozwanego (k. 102, k. 157).

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków K. S. i K. Ś. gdyż były zgodne, wzajemnie się uzupełniały.

Sąd w części dał wiarę zeznaniom świadka K. C. oraz zeznaniom pozwanego w zakresie w jakim korespondowały zebranyymi dokumentami w postaci protokołu posiedzenia, wyroku oraz opinii biegłego (k.148-150) w sprawie III K 837/11, dokumentami egzekucyjnym w sprawie Km 251/13 oraz zeznaniami K. S. i K. Ś..

W pozostałym zakresie Sąd nie wiary twierdzeniom świadka K. C. i pozwanego, bowiem nie znalazły potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym.

Jedynie w części Sąd dał wiarę zeznaniom świadka K. M. i powódki, w zakresie sprawstwa pozwanego czynu zabronionego z art. 157 § 1 k.k. i oraz naprawienia szkody w drodze egzekucji, bowiem we wskazanym zakresie znajdowały oparcie w załączonych dokumentach oraz zeznaniach świadków i pozwanego.

W pozostałym zakresie zeznania świadka K. M. i powódki były wybiórcze, gołosłowne i nie znalazły potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym.

Sąd oparł się również na okolicznościach przyznanych przez strony, które zgodnie z art. 229 k.p.c. nie wymagają przeprowadzenia dowodów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W toku niniejszej sprawy Sąd musiał rozpatrzyć dwie główne kwestie. M. w pierwszej kolejności należało rozpoznać czy wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego zasługiwał na uznanie. Następnie zaś w przypadku pozytywnej odpowiedzi na pierwsze zagadnienie, Sąd winny był rozpatrzyć czy sprzeciw był zasadny.

Wyrok zaoczny został wydany w dniu 5 listopada 2012 r. Sprzeciw zaś wniesiony został razem z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego wniesienia w 27 lutego 2013 r. (na co wskazuje data nadania). Pozwany argumentował, że nie mógł podjąć żadnych czynności procesowych z uwagi, że nie mieszkał pod adresem wskazanym w pozwie w czasie jego wysłania, a (co potwierdzili świadkowie), a o postępowaniu dowiedział się w dniu 22 lutego 2013 roku po zajęciu przez komornika rachunku bankowego pozwanego.

Zgodnie z dyspozycją art. 168 § 1 k.p.c. jeżeli strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy, sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu. Ponadto stosownie do art. 169 § 1, 2 i 3 k.p.c. pismo z wnioskiem o przywrócenie terminu wnosi się do sądu, w którym czynność miała być dokonana, w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające wniosek. Równocześnie z wnioskiem strona powinna dokonać czynności procesowej.

Warunkiem przywrócenia terminu jest, aby niedokonanie czynności procesowej w terminie nastąpiło bez winy podmiotu składającego wniosek o jego przywrócenie. Na osobie występującej z takim wnioskiem spoczywa obowiązek uprawdopodobnienia tej okoliczności. Wskazać należy, iż na stronie zobowiązanej do dokonania czynności procesowej ciąży obowiązek zachowania należytej staranności, której miernikiem jest obiektywnie oceniana staranność, jakiej można wymagać od strony właściwie dbającej o swoje interesy procesowe. Uchybienie w tym względzie, spowodowane nawet lekkim niedbalstwem, narusza obiektywny miernik staranności i stanowi podstawę do oddalenia wniosku o przywrócenie terminu, skoro nawet lekkie niedbalstwo świadczy o zawinionym niedokonaniu czynności w terminie.

W ocenie Sądu w świetle zebranego materiału dowodowego należało uznać, że pozwany wypełnił nałożony na niego ciężar dowodu z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. wykazał, iż nie dokonał w terminie czynności procesowej bez swojej winy. Pozwany również dopełnił terminu wskazanego w art. 169 par. 1 kpc, albowiem wniosek o przywrócenie terminu wraz ze sprzeciwem od wyroku zaocznego wniósł w terminie 7 dni od ustania przyczyny uchybienia terminu. W dniu bowiem 22 lutego 2013 r. o wyroku zaocznym dowiedział się telefonicznie od Komornika Sądowego A. L. prowadzącego postępowanie egzekucyjne Km 251/13 (akta komornicze, protokół- k.18), zaś wniosek o przywróceniu terminu wraz ze sprzeciwem od wyroku zaocznego wniósł w dniu 27 lutego 2013 r.

W tym stanie rzeczy Sąd postanowieniem z dnia 19 września 2013 roku przywrócił pozwanemu T. C. (1) termin do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego z dnia 5 listopada 2012 r. (k. 103).

Odnosząc się do sprzeciwu Sąd uznał, że był zasadny.

Zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia.

Stosownie do treści art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie z tego tytułu wynikłe z tego tytułu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Zgodnie zaś dyspozycją art. 445 § 1 k.c., w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie jest sposobem naprawienia krzywdy wyrządzonej jako cierpienia fizyczne oraz cierpienia psychiczne związane z uszkodzeniami ciała lub rozstrojem zdrowia. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień.

Sąd powództwo wobec T. C. (1) w całości oddalił – uznając je za całkowicie bezzasadne (pkt. 2 wyroku). Należy bowiem wziąć pod uwagę fakt, że powódka w żaden sposób nie wykazała, iż doznany przez nią uszczerbek na zdrowiu (oraz ewentualna krzywda) przewyższa przyznaną już kwotę 4.500 tytułem naprawienia szkody mimo kwestionowania powyższego ze strony pozwanego. W ocenie Sądu kwota orzeczona w wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w W. w sprawie III K 837/11 w pełni pokrywa wysokość szkody doznanej przez powódkę.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że powódka nie wniosła o powołanie biegłego na okoliczności ustalenia uszczerbku na zdrowiu (zarówno fizycznego jak i psychicznego) jaki miała doznać. Z załączonych przez pozwaną dokumentów wynika jedynie ustalony na podstawie wyroku w sprawie III K 837/11 (warunkowo umarzającego postępowanie karne) fakt sprawstwa czynu zabronionego przez pozwanego, nie zaś wielkość szkody.

Nadto z protokołu posiedzenia z dnia 17 lutego 2012 roku wynika, że strony porozumiały się co do sposobu naprawienia szkody i między nimi doszło do pojednania. Gołosłowne jest podnoszenie przez pozwaną konieczności dwumiesięcznej przerwy w pracy, gdyż nie przedstawiła stosownego zaświadczenia lekarskiego lub z ZUS. Ponadto w ocenie Sądu niewiarygodne pozostawały zeznania świadka K. M. (przyjaciółki powódki) o późniejszych negatywnych skutkach dla zdrowia w postaci bezsenności, czy zażywania leków na uspokojenia związanych ze zdarzeniem. Świadek wprost powtarzała twierdzenia powódki co nie dało się nie zauważyć podczas rozprawy w dniu 10 czerwca 2014 roku. Jednocześnie świadek podobnie jak powódka twierdziła, że pozwany został skazany i nie nastąpiło pojednanie między stronami czemu przeczą wprost protokół posiedzenia i wyrok Sądu w sprawie III K 837/11.

W przedmiotowej sprawie pozwany co do zasady nie kwestionował swego sprawstwa czynu zabronionego, podnosił jednak fakt pojednania się z powódką, uzgodnienia z nią propozycji co do wysokości naprawienia szkody w całości oraz kwestionował wysokość dochodzonego roszczenia. Na marginesie jedynie wskazywał na przyczynienie się powódki.

Stanowisko pozwanego w części zasługuje na uwzględnienie. Zdaniem Sądu powódka nie dowiodła okoliczności wysokości dochodzonego roszczenia, które miałyby przewyższać orzeczony środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody.

Zgodnie z art. 6 K.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Celnie zauważono w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2011 r. III CSK 28/11, iż: Poprzez fakty, w myśl art. 6 k.c., należy rozumieć wszystkie okoliczności faktyczne, istotne z punktu widzenia danego przepisu prawa materialnego, z którego strona wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Nie ma więc większego znaczenia, czy są to okoliczności wskazujące na brak określonych zdarzeń, relewantnych w świetle danej normy prawnej, tzw. fakty negatywne, czy też okoliczności potwierdzające ich zaistnienie. Tzw. fakty negatywne mogą być dowodzone za pomocą dowodów z faktów pozytywnych przeciwnych, których istnienie wyłącza twierdzoną okoliczność negatywną. Należy zgodzić się również ze spostrzeżeniami zawartymi w wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r. I ACa 1320/11, że: Jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał.

W niniejszej sprawie ciężar udowodnienia zaistnienia zdarzenia niewątpliwie spoczywał na powodzie. Podkreślić należy także, jak trafnie zauważono w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2010 r. I BU 8/10, że: Wykrycie prawdy przez sąd ogranicza się w zasadzie do: przeprowadzenia dowodów zgłoszonych przez strony, bowiem na nich spoczywa ciężar dowodu (art. 6 k.c.), zasada prawdy materialnej nie może bowiem przekreślać kontradiktoryjności procesu, gdyż - ciężar wskazania niezbędnych dowodów spoczywa przede wszystkim na stronach procesowych. Działanie sądu z urzędu i przeprowadzenie dowodu niewskazanego przez stronę jest po uchyleniu art. 3 § 2 k.p.c. dopuszczalne tylko w wyjątkowych sytuacjach procesowych oraz musi wynikać z opartego na zobiektywizowanej ocenie przekonania o konieczności jego przeprowadzenia.

Zgodnie z art. 3 K.p.c.: strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Trafnie zauważono w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2009 r. IV CSK 71/09, iż:

1. Przedstawienie przez stronę dowodu w celu wykazania określonych twierdzeń o faktach sprawy, z których wywodzi ona korzystne dla siebie skutki, nie jest jej prawem czy obowiązkiem procesowym, lecz ciężarem procesowym, wynikającym i zagwarantowanym przepisami prawa, przede wszystkim w jej własnym interesie. To interes strony, jakim jest wygranie procesu, nakazuje jej podjąć wszelkie możliwe czynności procesowe w celu udowodnienia przedstawionych twierdzeń o faktach; strony nie można zmusić do ich podjęcia.

2. Pojęcia tzw. ciężaru dowodu w znaczeniu formalnym i ciężaru dowodu w znaczeniu materialnym, choć są wzajemnie zależne, ponieważ uznanie przez sąd twierdzeń strony za udowodnione jest oparte na treści informacji uzyskanych dzięki zebranych środkom dowodowym, nie mogą być utożsamiane, albowiem materialny ciężar dowodu traktuje się nie jako powinność dowodzenia, lecz jako regułę określającą, która strona poniesie negatywne skutki nieudowodnienia określonych twierdzeń o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

3. O tym, co strona powinna udowodnić w konkretnym procesie decydują przede wszystkim: przedmiot sporu, prawo materialne regulujące określone stosunki prawne i prawo procesowe normujące zasady postępowania dowodowego.

Zgodnie z art. 232 K.p.c.: strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę. Trafnie zauważono w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2010 r. V CSK 310/09, iż: Uregulowanie art. 232 k.p.c. jest adresowane do stron, a nie do sądu. Przyznane zdaniem drugim tego przepisu uprawnienie do dopuszczenia dowodu niewskazanego przez stronę należy do sfery dyskrecjonalnej władzy sądu, a zatem podniesienie zarzutu nieskorzystania z niego mogłoby wyjątkowo być dopuszczone, jeśli skarżący wskazałby konkretny dowód, jaki powinien być dopuszczony. Nie ma podstaw do takiej wykładni tego przepisu, która nakładałaby na sąd obowiązek wyręczenia stron od inicjatywy dowodowej.

Warto w tym miejscu przytoczyć również spostrzeżenia z wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 20 marca 2012 r. I ACa 191/12, iż: Sąd pierwszej instancji może przeprowadzać dowody z urzędu wyjątkowo, a nadto, jego decyzja każdorazowo musi przybierać postać postanowień dowodowych, wskazujących na ściśle określony dowód, dopuszczony na konkretną okoliczność (art. 236 k.p.c.). Żadna ze stron nie może zostać zaskoczona kierunkiem i zakresem postępowania dowodowego, zwłaszcza, gdy choćby częściowo rozmija się ono ze stanowiskami i argumentami, przedstawionymi Sądowi w roku procesu.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy podkreślenia wymaga, iż Sąd nie ma obowiązku dowodzić za wszelką okoliczności faktycznych, które są jedynie twierdzeniami jednej ze stron, mogącymi nie mieć odbicia w rzeczywistości. W świetle powyższego, Sąd orzekł, jak w punkcie 2 wyroku.

Wobec nieuwzględnienia powództwa Sąd uchylił w pkt 1 wyroku wyrok zaoczny z dnia 5 listopada 2012 roku.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął w punkcie 3 wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 K.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Z uwagi na powyższe powód obowiązany jest zwrócić pozwanemu koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw, w skład których wchodzi: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.200,- złotych (§ 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych.

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powódki
2. po uprawomocnieniu się orzeczenia zwrócić akta Km 251/13 oraz w sprawie o sygn. III K 837/11